

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 30.

Tiende Møde.

Onsdagen den 13de Februar.

(Fortf.)

Tscherning (fortf.) Skulde det være lykkedes for mig at bringe Fleertallet af Medlemmerne her i dette Thing til at dele denne min Betragtningensmaade om Rigtigheden af, først at have saadanne Forhandlinger i det fulde Thing, forinden vi gaae videre, og skulde vi være overbeviste om, at vi efter den Behandlingsmaade maatte komme til at gaae videre — en Overbeviisning, vi lettelig kunne vinde, naar vi erindre, at det er Finantsloven, der handles om, og at enhver Forkastelse af den paa det første Stadium vilde være saa at sige at standse Statsmaskinens Gang, Noget, som ingen fornuftig og veltænkende Statsborger kunde tænke sig — ere vi altsaa enige om, at netop denne Lov maa uden videre gaae første Behandling igjennem og derpaa fremmes til den anden, saa kunde det maaskee ogsaa være mig tilladt at udvikle mine Anskuelser om den senere Behandling, skjøndt det maaskee ikke strengt hører til paa dette Tidspunkt. Jeg vil paa ingen Maade negte, at Afdelingsstyret har i det Hele været mig imod, men jeg vil ligesaa gjerne indrømme, at der kan være nogen Grund hos dem, som sige: jo mere vi endnu i vore tidligere Forhandlinger her paa Rigsdagen maae vedgaae, at vi kjende hverandre for lidet til med Lethed at kunne udpege, hvem vi ville vælge, jo mere jeg maa erkjende, at der er noget Sandt heri, desto mere maa jeg indrømme, at ogsaa de kunne have nogen Ret, som sige, at, inden vi scribe til Valg af Medlemmer af Udvalget, bør vi have Sagen behandlet i Afdelingerne. Vender jeg tilbage til min første Tanke, som var at have et Udvalg af 15 Medlemmer, saa vilde ogsaa Valget af Medlemmerne i Thinget selv derved lettes, idet de 4 Af-

delinger kunde bidrage, enhver 2, altsaa 8, og Thinget i det Hele da kun havde at vælge 7, for at faae et Udvalg af 15; men den Behandling i Afdelingerne, som jeg dernæst har tænkt mig, og som allerede ved Forretningsregulativet i videste Maade er begrændset, idet det hedder, at den kun skal berøre de Gjenstande, som foreligge i deres Almindelighed, Behandlingen, siger jeg, i Afdelingerne maa strax fra det første Dieblit begrændses af Thinget; man maatte fra første Dieblit af gjøre sig fortrolig med den Tanke, at Hovedgjenstanden for denne Behandling var ikke at trænge ind i Lovens Enkeltheder og udpege og udsøge dens Mangler, det var ikke gjensidigt at belære og styrke hverandre til en paafølgende Forhandling i Thinget; thi det maatte Enhver kunne gjøre efter bedste Evne ifølge det forelagte Lovforslag, men det skulde være at orientere sig med Hensyn til de Mænd i Afdelingerne, som bedst vare skikkede til at deeltage i Udvalget. Inden for Afdelingernes Grændse var det vel muligt, at Mænd, som endnu vilde være tilbageholdne her i denne Forsamling, skjøndt deres Ideer kunde være rige og rigtige, vilde lægge dem frem for Afdelingernes Medlemmer og saaledes give Anledning til et heldigt Valg. Dersom vi kunde opfatte denne Maade at behandle Gjenstandene paa i Afdelingerne, saa vilde til en vis Grad Betydningen af det, som i Forretningsordenen er fastsat, falde bort, det vil sige, man vilde komme til at begribe, at Bestemmelserne om Behandlingen i Afdelingerne kun er et Middel til at styrke Afdelingernes Formand lige over for Medlemmerne af Afdelingerne, idet han, støttende sig paa Forretningsordenen, altid kunde bringe Behandlingen tilbage paa et mindre svævende, et mere fast Standpunkt, omfattende de større Afdelinger af den forelagte Lov, medens det paa den anden Side paa ingen Maade vilde være Afdelingen forbudt, hvis den selv skulde ønske, og